

Het gaan van onze eigen weg

Gen.12:8-20:

- ▲ “Toen brak hij vandaar op naar het gebergte ten oosten van Betel, en hij spande zijn tent, met Betel tegen het westen en Ai tegen het oosten, en hij bouwde daar een altaar voor de Here en riep de naam des Heren aan. 9 Daarna trok Abram steeds verder, naar het Zuiderland. 10 Toen er hongersnood in het land uitbrak, trok Abram naar Egypte, om daar als vreemdeling te vertoeven, want de hongersnood was zwaar in het land. 11 Toen hij op het punt stond Egypte binnen te trekken, zeide hij tot zijn vrouw Sarai: Zie toch, ik weet, dat gij een vrouw zijt schoon van uiterlijk. 12 Wanneer de Egyptenaren u zien, zullen zij zeggen: Dit is zijn vrouw; en zij zullen mij doden, en u in het leven laten. 13 Zeg toch, dat gij mijn zuster zijt, opdat het mij om uwentwil welga, en ik om uwentwil in het leven moge blijven. 14 Zodra Abram Egypte binnentrok, zagen de Egyptenaren, dat de vrouw zeer schoon was; 15 En toen de vorsten van Farao haar zagen, roemden zij haar bij Farao, zodat de vrouw naar het huis van Farao gehaald werd. 16 En hij deed Abram wel om harentwil, zodat hij schapen, runderen, ezels, slaven, slavinnen, ezelinnen en kamelen ontving. 17 Maar de Here sloeg Farao met zware plagen, evenals zijn huis, ter oorzaak van Sarai, de vrouw van Abram. 18 Toen riep Farao Abram en zeide: Wat hebt gij mij daar aangedaan? Waarom hebt gij mij niet meegedeeld, dat zij uw vrouw is? 19 Waarom hebt gij gezegd: Zij is mijn zuster, zodat ik haar mij tot vrouw genomen heb? En nu, ziehier uw vrouw, neem haar en ga heen. 20 En Farao gaf enige mannen omtrent hem opdracht, en zij deden hem, zijn vrouw en al wat hij bezat, uitgeleide.”

Het gaan van Abraham naar Egypte, is een fundamentele les des geloofs in het leven van Abraham. Ook in het leven van Lot, namelijk het principe van scheiding. De oproep van de Heere was geweest: “Ga uit uws vaders huis.” En dat voltrok zich maar langzaam in het leven van Abraham. Want wij weten dat hij samen met zijn vader vertrok uit Ur der Chaldeeën en dat ze terecht kwamen, vele kilometers daar vandaan, zelfs 900 km daar vandaan, in de plaats Haran. Wat een buitenplaats was van het Babylonische rijk.

We zagen dat Abraham nog steeds vastzat aan zijn afkomst, aan zijn oude leven, aan de oude mens. Dat die scheiding van de oude mens heel lang duurde, voordat dat zich voltrok in zijn leven. Toen Terach in Haran was gestorven, en Abraham echt kon scheiden van dat oude leven van nature, kon hij pas Kanaän intrekken. Maar ook Lot ging met hem mee in het land Kanaän.

Steeds lees je, overal waar Abraham ging, ging ook Lot. In de vorige studie van “tent en altaar”, zagen we dat Lot een beeld is van de wereldse gelovige, die van twee walletjes probeerde te eten, en die er uiteindelijk voor kiest, in Sodom te gaan wonen. Lot was niet bereid in een tent te gaan wonen. Voor het type van Lot is geen “altaar” in hun leven, dat “altaar” staat niet in Sodom. Dat “altaar” staat in Kanaän op Gods plaats, tussen Bethel en Ai. Dat is een typerende plek, waar je als gelovige je tent spant. Tussen Bethel ten westen en Ai ten oosten van je. Tussen het huis Gods en Ai “de puinhoop”, tussen de overwinning en de nederlaag, die je in het geloof meemaakt. Dat maakt Abraham ook hier in zijn geloof mee.

Daar vind je die twee voorwerpen, die je ook in ons leven vindt, de tent en het altaar, de twee kenmerken van het pelgrimsleven.

- ⤴ De tent getuigt: ik heb hier geen blijvende stad. De tent die getuigt: ik ben op doorreis. Ik heb mijn geloofsoog niet gericht op wat dit leven mij biedt, op het hier en nu, maar ik heb mijn oog gericht op de toekomst, op datgene wat God mij biedt of mij bereiden zal. Wat geen oog heeft gezien en wat geen oor heeft gehoord.
- ⤴ Het altaar getuigt in ons leven ervan, dat we afhankelijk zijn van God en dat we Gods aangezicht moeten zoeken in ons leven, en dat we in gemeenschap met Hem alleen maar voorwaarts kunnen gaan. Daar gaat het in ons leven vaak fout, dat we vergeten onze tent en dat altaar. We blijven nog wel wonen in een tent en trekken nog wel rond in een tent, maar we verlaten soms de gemeenschap des Heren, we verlaten het altaar.

Ook Abraham doet dat hier in Gen 12:9-10. Een van de lessen die we in ons leven hebben te leren is de les die opgetekend staat in Deut. 8 waar je over Israël leest, wanneer het volk uiteindelijk in Kanaän is gekomen. Net als Abraham. Deut 8:2-6:

- ⤴ “Gedenk dan heel de weg, waarop de Here, uw God, u deze veertig jaar in de woestijn heeft geleid, om u te verootmoedigen en u op de proef te stellen ten einde te weten, wat er in uw hart was: of gij al dan niet zijn geboden zoudt onderhouden 3 Ja, Hij verootmoedigde u, deed u honger lijden en gaf u het manna te eten, dat gij niet kentet en dat ook uw vaderen niet gekend hadden, om u te doen weten, dat de mens niet alleen van brood leeft, maar dat de mens leeft van alles wat uit de mond des Heren uitgaat. 4 Het kleed dat gij draagt, is niet versleten en uw voet is niet gezwollen in deze veertig jaar. 5 Erken dan van harte, dat de Here, uw God, u vermaant, zoals een man zijn zoon vermaant, 6 En onderhoud de geboden van de Here, uw God, door in zijn wegen te wandelen en Hem te vrezen.”

Dat zegt God. Ze moeten iets bedenken. Misschien is de grootste geloofsbeproeving, die wij als mens kunnen ondergaan, die van honger. In vers 3 staat het ook, om u honger te doen lijden. Maar God gaf hun het manna, het hemelse manna, er staat bij “dat gij niet kentet”. Je hebt geloofsvertrouwen, op hetgeen niet gezien kan worden, op wat niet gekend wordt. Ons verstand ziet wat voor ogen is, ons verstand rekent niet met wat het geloofsoog ziet, of op wat het geloofsoog hoopt. Wat is het geloof? Hebr.11:1 zegt:

- ⤴ “Het geloof nu is de zekerheid der dingen, die men hoopt, en het bewijs der dingen, die men niet ziet.”

Er brak hongersnood uit in het land en we lezen dat die zwaar was in het land Kanaän, dat staat in Gen 12:10. Toen er hongersnood uitbrak in het land, trok Abraham naar Egypte om daar als vreemdeling te vertoeven. Abraham zag wat voor ogen was, hij vergat te kijken met zijn geloofsoog, vergat naar het “altaar” te gaan. Hij zag aan wat voor ogen was, hij rekende niet op de tussenkomst van God en hij trok naar Egypteland.

Als Abraham rekening zou hebben gehouden met God, dan had hij die plaats tussen Bethel en Ai niet verlaten, maar hij verliet die plaats van de tent en het altaar en verliet de gemeenschap met God. Hij zocht het aangezicht van de Heere niet, hij richtte zich tot de wereld en hij verwachtte het van de wereld. Hij vraagt eigenlijk de wereld om hulp, in plaats van God om hulp te vragen. Dan krijgen we een aanschouwelijke les, hoe funest het in ons leven kan uitpakken, als we als gelovige in een nauwe relatie met de wereld komen te staan, bijna gaan vergeten dat we maar een bijwoner zijn hier op aarde, een vreemdeling zijn op aarde. Dat we als gelovige hier hebben te staan met het altaar in ons leven, dat we de gemeenschap met God moeten zoeken en dat we het niet van deze wereld moeten verwachten.

Als wij beproevingen krijgen in ons geloof, zou dat wel eens kunnen zijn, dat we daardoor getoetst worden door de Heere en Hij eigenlijk wil weten wat er in ons hart is. Daarom laat God hongersnood zo in ons leven toe, om te kijken wat er in ons hart is. Abraham probeert wel om zich op te stellen als een vreemdeling in Egypte, om zich op te stellen als een bijwoner, dat lees je ook in Gen 12:10:

- ♣ “Toen er hongersnood in het land uitbrak, trok Abram naar Egypte, om daar als vreemdeling te vertoeven, want de hongersnood was zwaar in het land.”

De intentie is er wel, meestal is die er bij ons ook wel, om als een vreemdeling in deze wereld te zijn, om de Heere trouw te blijven, maar treden we toch net vaak buiten de gemeenschap met de Heere? We verwachten het niet meer van Hem, dat Hij ons een oplossing biedt, maar we gaan het verwachten van datgene wat de wereld ons bieden kan. Dan, als we ons tot die wereld begeven, gaan we een beetje vrezen voor de waarheid, we gaan niet meer voor de waarheid uitkomen. Dat deed Abraham ook want in Gen 12:11 staat:

- ♣ “Toen hij op het punt stond Egypte binnen te trekken, zeide hij tot zijn vrouw Sarai: Zie toch, ik weet, dat gij een vrouw zijt schoon van uiterlijk. 12 Wanneer de Egyptenaren u zien, zullen zij zeggen: Dit is zijn vrouw; en zij zullen mij doden, en u in het leven laten.”

God had wel gezegd, in die roeping vers 2: “Ik zal u tot een groot volk maken”, maar Abraham zegt: “Die Egyptenaren zullen mij doden.” Dat staat haaks op elkaar. Als we ons geloof analyseren, dan komen we altijd tot de conclusie, dat het ongeloof zo onlogisch redeneert. Als je het vergelijkt met wat God zegt en wat je dan zelf zegt. Als Abraham zich simpelweg herinnert, wat God had gezegd en ook vertrouwd had wat God had gezegd, dan had hij zich gerealiseerd:

- ♣ “God zal mij tot een groot volk maken, dan is het onmogelijk dat die Egyptenaren mij zullen doden. Ook al zouden ze het willen, het is echter onmogelijk, want God heeft een plan met mij. Hij zal mij tot een groot volk maken.”

Als je uit ongeloof gaat redeneren en je denkt er later over na, hoe je bent mee genomen door je eigen aardse denken, dan ontdek je hoe onlogisch je hebt geredeneerd. Zonder met God rekening gehouden te hebben, zonder rekening te houden met datgene wat God had beloofd. Dat soort redeneren mondt vaak uit in liegen. In onze ogen is dat niet liegen. Als je hier bij Abraham zou zijn geweest, en je gaat met Abraham Egypte binnen, en je hoort hem zo tegen zijn vrouw zeggen: “Je moet zeggen dat je niet mijn vrouw bent, maar dat je mijn zuster bent.” Je zou tegen Abraham zeggen, dat moet toch niet doen, dan ga je de boel eigenlijk bedriegen.

Dan zou Abraham zich verdedigen met: “Nee, maar ik lieg niet, want ze is mijn zuster, ze is mijn halfzuster. Hij spreekt nog de waarheid ook, maar dat is een halve waarheid en een halve waarheid is een hele leugen. Dat doen wij, als we niet oppassen in de wereld ook, dan zeggen we niet de hele waarheid, we zeggen wel dat we in Christus geloven, maar vertellen niet de hele waarheid, vanwege de consequenties die daar vaak aan vast zitten.

Spreekers, evangelisten, voorgangers doen dat ook. Je beluistert dat nog wel eens, dan zeg je: “Hij zegt niets verkeerd, maar hij verzwijgt wat, hij zegt niet alles. Hij zegt het op zo’n manier, dat de hoorder het niet opmerkt en dan niet begrijpt hoe het eigenlijk zit, hij verbergt wat, vanwege de mogelijke consequentie. Dat doet Abraham hier ook. Dat doen wij soms als gelovige ook, ten opzichte van andere gelovigen. Dan zeggen we, die ander is daar nog niet aan toe, dat is allemaal

veel te moeilijk, dan komen we in een geestelijke strijd terecht. We vertellen net wat genoeg is in onze ogen, we leren er ook niet van, want later doen we het weer, net als Abraham, lees maar in Gen 20:1 en 2

- ▲ “Abraham nu brak vandaar op naar het Zuiderland en vestigde zich tussen Kades en Sur, en vertoefde als vreemdeling in Gerar. 2 Daar Abraham van zijn vrouw Sara gezegd had: Zij is mijn zuster, liet Abimelek, de koning van Gerar, Sara weghalen.”

Weer hetzelfde, weer iemand die denkt: “Dit is de zuster van Abraham. Het pakt weer verkeerd uit. Zelfs Izaäk doet in Gen. 26:7 ook weer hetzelfde verhaal. Wij doen dat ook vaker in ons leven, niet helemaal de waarheid vertellen. Ja, de hongersnood was zwaar in het land Kanaän en het was echt een geloofsbeproeving. Zoals ook de hongersnood van Israël in de woestijn, die daar 40 jaar rondtrok, ook een geloofsbeproeving was.

Het vreemde van geloofsbeproeving is, dat ze altijd een bedoeling hebben, namelijk om te kijken wat er leeft in ons hart, zoals je dat leest, wat Mozes tegen het volk zegt in Deut. 8:2:

- ▲ “Gedenk dan heel de weg, waarop de Here, uw God, u deze veertig jaar in de woestijn heeft geleid, om u te verootmoedigen en u op de proef te stellen ten einde te weten, wat er in uw hart was: of gij al dan niet zijn geboden zoudt onderhouden.”

Deze beproevings hebben ook uiteindelijk het doel, om ons als gelovige, als kind nauwer te betrekken in de gemeenschap met God, dat is altijd de uitkomst. Het bijzondere is, dat we beide keren, óf we nu in die geloofsbeproeving struikelen of falen, óf dat we in die geloofsbeproeving staande blijven, in beide situaties worden we nauwer getrokken in de gemeenschap met God. Want als we falen dan is er daarna berouw en we keren tot God en komen weer in de gemeenschap met God. Is daar de overwinning, dan is daar het verdergaan in de gemeenschap met God.

Toch is er onderscheid tussen falen en staande blijven. Want de Heere kan met die overwinning juist verder gaan en door de nederlaag kan Hij niet met ons verdergaan. God laat die geloofsoefening wel toe, om met die uitkomst onszelf te leren kennen en de Heere beter te leren kennen. Wat de uitkomst ook mag zijn, het grote doel daarvan is, om ons te trekken in die nauwere gemeenschap met God en dat steeds meer en meer.

Als Abraham kritisch was geweest op zichzelf en hij had nagedacht, wat hij deed toen hij Egypte binnen trok en samen met Sara sprak en de toevlucht nam tot een leugen, dan had hij zich kunnen realiseren, dat hij stappen nam en daardoor de Heere verliet. Het wonderlijke is, datgene wat Abraham van te voren had bedacht, dat het nog uitkwam in Egypteland. Want wat zei hij tegen Sarai? Gen 12:12-13:

- ▲ “Wanneer de Egyptenaren u zien, zullen zij zeggen: Dit is mijn vrouw; en zij zullen mij doden, en u in het leven laten. 13 Zeg toch, dat gij mijn zuster zijt, opdat het mij om uwentwil welga, en ik om uwentwil in het leven moge blijven.”

En inderdaad, het ging wel met Abraham in Egypteland. Het is waar hij de hongersnood in Kanaän verliet om de overvloed in Egypte en dan lees je in Gen 12-14-16:

- ▲ “Zodra Abram Egypte binnentrok, zagen de Egyptenaren, dat de vrouw zeer schoon was; 15 En toen de vorsten van Farao haar zagen, roemden zij haar bij Farao, zodat de vrouw naar

het huis van Farao gehaald werd. 16 En hij deed Abram wel om harentwil, zodat hij schapen, runderen, ezels, slaven, slavinnen, ezelinnen en kamelen ontving.”

Farao deed Abraham wel, heel bijzonder, zodat hij schapen, runderen, ezels, slaven, slavinnen, ezelinnen en kamelen ontving. Je kan overvloed aantreffen. Vreemd is dat, je wendt je tot de wereld, waartoe je niet behoort en de wereld schenkt je overvloed. Maar midden in die overvloed mis je de gemeenschap met God. Want daar stond geen altaar in Egypte. Hij vertrouwde op zijn eigen inzicht en zag niet in, wat de Heere in zijn leven zou kunnen doen.

De plaag die de Heere toen richting de Farao en zijn huis zond, om Abrahams bedrog te ontmaskeren, die waren niet mis. Terecht zegt Farao in Gen 12:18:

▲ “Toen riep Farao Abram en zeide: Wat hebt gij mij daar aangedaan? Waarom hebt gij mij niet meegedeeld, dat zij uw vrouw is?”

Je ontdekt hier dat Abrahams zonde van invloed is op anderen, een zonde van een gelovige heeft altijd invloed op het leven van anderen in ons leven. Het verwijt van Farao is wel terecht tegen Abraham, van “wat heb jij me daar aangedaan?”. Wij kunnen als pelgrims des geloofs nooit een stap maken van de weg des geloofs af, zonder dat het verregaande consequenties heeft, niet alleen in ons leven maar ook in dat van anderen. Het is eigenlijk heel triest te moeten constateren, dat juist Abraham, juist hij een geroepene, die tot zegen moest zijn, door wie alle geslachten des aardbodems gezegend zouden worden, hier een vloek werd voor Farao’s huis. Hoe Farao daar achter is gekomen, dat Sarai Abrahams vrouw was, dat weten we niet, dat wordt ons niet verteld.

Waarschijnlijk, omdat de Heere ingreep. Abimelech bijvoorbeeld in Gen.20, krijgt een droom waarin de Heere hem waarschuwt, dat Sarai de vrouw is van Abraham. We weten dat die Farao en ook koningen, zoals Nebukadnezar, kregen wel meer een droom. Hoe dan ook, Farao kwam achter Abrahams bedrog, het gevolg is vers 19:

▲ “Waarom hebt gij gezegd: Zij is mijn zuster, zodat ik haar mij tot vrouw genomen heb? En nu, zie hier uw vrouw, neem haar en ga heen. 20 En Farao gaf enige mannen omtrent hem opdracht, en zij deden hem, zijn vrouw en al wat hij bezat, uitgeleide.”

Hij werd uitgewezen, uit Egypte. Als wij als gelovige niet scheiden van deze wereld en denken te kunnen wandelen en met deze wereld mee te kunnen doen, dan op een gegeven ogenblik, ontdekt de wereld wie je bent en ze wijzen je uit. Je behoort daar niet toe en dan wijst de wereld je nota bene op wie je bent. Ze zeggen je heel nadrukkelijk, dat kunnen wij wel doen, maar jij niet.

Zo zie je Abraham heel beschaamd vertrekken uit Egypte. Wat doet God dan in ons leven, wat deed God in Abrahams leven? Gen 13:1-3:

▲ “En Abram trok uit Egypte naar het Zuiderland, hij en zijn vrouw en al wat hij bezat, en Lot met hem. 2 Abram nu was zeer rijk aan vee, aan zilver en aan goud. 3 En hij ging van de ene pleisterplaats naar de andere, uit het Zuiderland tot bij Betel, de plaats, waar zijn tent in het eerst gestaan had, tussen Betel en Ai, 4 Naar de plaats van het altaar, dat hij daar vroeger gemaakt had, en Abram riep daar de naam des Heren aan.”

Wat doet God dan in ons leven? Hij leidt ons exact terug naar de plaats, waar wij de Heere hebben verlaten, daar waar dat altaar staat in ons leven. Hij leidt ons weer terug naar de plaats van

gemeenschap tussen God en ons, tussen Bethel en Ai, de plaats waar zijn tent het eerst gestaan had, waar hij vroeger de Naam des Heeren had aangeroepen.

Zo gaat dat in ons leven, met al die beproevingen des geloofs, die we meemaken, al die eigen gekozen wegen, die we in ons leven ingaan en belopen. Uiteindelijk leidt Hij ons terug naar de plaats, waar we waren gebleven. David zegt in Ps 23: “Hij leidt mij in de rechte sporen, om Zijns Naam wil.” Het gaat om de Naam des Heren, Hij leidt ons weer terug naar het beginpunt. Abraham is weer terug, je zou kunnen zeggen; bij af. Hij is het hele spelbord in de rondte geweest, zoals je bij monopolie helemaal in de rondte gaat en hij is weer terug bij af en hij betaalt 100 euro. Als je daarna kijkt, dan moet je eigenlijk constateren; wat een verloren tijd. Al die tijd in Egypte is een verloren tijd, in zoverre het God betreft, een tijd waarin God niets met jouw kan doen, waarin er geen gemeenschap is met God, het is een verloren tijd.

Die verloren tijd zie je bij heel veel voorbeelden van levens van mensen in de Bijbel Bijvoorbeeld bij Jona. Een goed voorbeeld: Jona krijgt de opdracht om naar Ninevé te gaan en daar de inwoners van de stad te waarschuwen. Als zij zich niet zouden bekeren, dan dan God die stad zou omkeren. Omdat Jona echt een profeet is, die God heel goed begrijpt, en Jona ook een zeer gelovig man is, en Jona begreep wat dit teken aan de wand is. Want als God zich gaat richten op een buitenlands volk, dan zou God ook wel eens Zijn hand van het volk Israël kunnen aftrekken. En dus is hij het er niet met eens, want hij vindt dat een prediker moet spreken voor het volk Israël en niet voor een buitenlands volk.

Wat doet Jona? Hij wijkt uit de gemeenschap van God en hij vlucht. Hij vlucht op een schip en komt op de Middellandse Zee. Daar steekt zo'n storm op, dat die scheepslui uiteindelijk, op eigen aangeven van Jona, hem overboord gooien. Dan komt hij terecht in die grote vis, die hem uiteindelijk uitspuwt op het strand. Dan lees je dat die Jona beseft, dat hij onmogelijk voor de Heere kan vluchten. Dan lees je in Jona 3:1-3:

- ♣ “Het woord des Heren kwam ten tweeden male tot Jona: 2 Maak u op, ga naar Nineve, de grote stad, en breng haar de prediking, die Ik tot u spreken zal. 3 Toen maakte Jona zich op en ging naar Nineve, overeenkomstig het woord des Heren.”

De Heere wijkt niet. We kunnen alle mogelijke wegen inslaan, maar de Heere grijpt op die weg wel in. De Heere greep ook in op die weg van Abraham in Egypte. De Farao kwam er achter en die zeelui op het schip kwamen er achter, dat hier iets helemaal mis zat. Dat ging om Jona, ze gooiden Jona over boord. Farao nam Abraham en die zette hem uit zijn rijk, hij werd uitgezet. Zo wordt Jona ook uitgezet, overboord gezet.

Jona keerde op zijn schreden terug, zo keerde Abraham ook op zijn schreden terug. Dan komt het Woord des Heren ten tweede male tot Jona. Het is wel een verloren tijd, een periode die wij in ons leven gaan en onze eigen weg gaan, als we niet op de Heere vertrouwen en niet met ons geloofsoog wandelen. Wanneer we op ons eigen inzicht afgaan, alleen maar zien op hier en nu, dat is een verloren tijd in ons leven.

Het zijn perioden waarin Gods tijd klok in ons leven stilstaat. Omdat te illustreren, dat Gods tijd klok die perioden stilstaat, lezen we maar eens 1 Kon. 6:1:

- ♣ “In het vierhonderd tachtigste jaar (480ste) na de uittocht der Israëlieten uit het land Egypte, in het vierde jaar van Salomo's regering over Israël, in de maand Ziwi, dat is de tweede maand, bouwde hij het huis voor de Here.”

Dan gaan we eens kijken hoeveel tijd er zit tussen dit vers, het moment in het vierde jaar van Salamo's regering, toen hij de tempel bouwde, en de Exodus uit Egypte. Daar zit dus 480 jaar tussen volgens 1 Kon 6:1. Zo rekent God, maar ga je de berekening, zoals de mens die berekening maakt, dan kijken we naar wat Paulus zegt in Hand.13:17-22:

- ▲ “De God van dit volk Israël heeft onze vaders uitverkoren en het volk verhoogd, toen zij bijwoners waren in het land Egypte, en Hij heeft hen met hoge arm daaruit gevoerd, 18 en Hij heeft gedurende een tijd van omstreeks veertig jaren in de woestijn hun eigenaardigheden verdragen; 19 en na zeven volken uitgeroeid te hebben in het land Kanaän, heeft Hij hun land hun ten erfdeel gegeven, 20 omstreeks vierhonderd vijftig jaren lang. En daarna gaf Hij hun richters tot op de profeet Samuël. 21 En van toen af vroegen zij om een koning en God gaf hun Saul, de zoon van Kis, een man uit de stam Benjamin, veertig jaren lang; 22 en nadat Hij deze verworpen had, verwekte Hij hun David als koning, wie Hij ook dit getuigenis gaf: Ik heb David, de zoon van Isaï, gevonden, een man naar mijn hart, die al mijn bevelen zal volbrengen.”

De regering van Saul van 40 jaar, daarna die van David 40 jaar en die 3 jaar van Salomo. Tel je die bij elkaar op, 40 + 40 + 40 + 3, dan kom je op 573 jaar. Vanuit de mens gezien, kun je dat zo in de Bijbel nagaan. Maar 1 koningen 6:1 zegt dat die periode 480 jaar duurde. Als je gaat kijken in de Bijbel, dan kom je tot een wonderlijke ontdekking. Als je naar de Richteren tijd gaat kijken, in het boek Richteren, dan ontdek je dat precies die perioden, dat Israël verdrukt werd, dat de Heere hen overgaf in andere handen, dat die tijdstippen bij God buiten beschouwing zijn gebleven. Dan ontdekken we dat wel die 40 jaar omzwervingen in de woestijn en God dat manna gaf en dat water uit de rots en die kwakkels, toen zorgde Hij voor hen, dat die jaren wel worden meegeteld. Zelfs het koningschap van Saul wordt meegeteld. Maar de perioden van verdrukking – dus de perioden dat Israël ongehoorzaam was – in de tijd van de Richteren worden niet meegeteld. Want in Richt. 3:8 lees je:

- ▲ “Toen ontbrandde de toorn des Heren tegen Israël: Hij gaf hen over in de macht van Kusan-risataim, koning van Mesopotamië, en de Israëlieten dienden Kusan-risataim acht jaar.”

Dat is niet de enige verdrukking geweest voor het volk Israël, dat ze buiten de gemeenschap met God waren. Ook lees je dat in vers 14:

- ▲ “Achttien jaar dienden de Israëlieten Eglon, de koning van Moab. 15 Toen riepen de Israëlieten tot de Here,

In Richt 4:2 lees je:

- ▲ “Toen gaf de Here hen over in de macht van Jabin, de koning van Kanaän, die regeerde te Hasor, en wiens krijgsoverste Sisera was, die te Charosethaggojim woonde. 3 En de Israëlieten riepen tot de Here, want hij bezat negenhonderd ijzeren strijdswagens en hij had de Israëlieten wreed verdrukt, twintig jaar.”

In Richt 6:1:

- ▲ “Maar de Israëlieten deden wat kwaad is in de ogen des Heren; daarom gaf de Here hen over in de macht van Midjan gedurende zeven jaar.”

Ook nog in Richteren 13:1

- ▲ “De Israëlieten deden opnieuw wat kwaad is in de ogen des Heren; toen gaf de Here hen over in de macht der Filistijnen, veertig jaar.”

Wonderlijk is als we die jaren van verdrukking door de ongehoorzaamheid van Israël bij elkaar optellen, dan kom je totaal op 93 jaar (8 + 18 + 20 + 7 + 40 = 93). En trek je die 93 jaar af van die 573 heb je precies 480 jaar. Paulus rekent in de Handelingen van uit de mens en hij rekent met de jaartallen van de wereld dat is 573 jaar maar, in het boek Koningen daar rekent de schrijver met de jaren Gods, en dat is 480 jaar.

God rekent nooit met de tijd dat we buiten Gods gemeenschap zijn. Hij rekent ook nooit met de periode dat Israël is “Lo Ammi” (= niet Mijn volk) Hij geeft hen over in de handen van de vijand. Als wij onze eigen weg gaan, dan moeten we goed beseffen in ons leven, dan staat Gods tijdsklok af en toe stil. Onze geestelijke groei staat dan stil en onze wandel met Hem vordert niet. God kan ons alleen maar terug brengen naar het beginpunt, waar we waren, tussen Bethel en Ai.

Hoe oud zijn wij eigenlijk, als we naar onszelf kijken, hoe oud zijn wij in Gods ogen? Welk traject van de weg des geloofs, heeft God met ons kunnen afleggen? Al die ruimten, die tijden van “Lo Ammi”, al die tijd is verloren tijd in je leven, en die moet je eraf trekken. De Bijbel trekt het eraf hier in het leven van Israël. God trekt het ook af in ons leven. Toch is het genade, dat God ons altijd weer terugbrengt op de plaats, waar we Hem hebben verlaten, en we dan een nieuwe start mogen maken met Hem, een verse nieuwe start en dat Hij zegt: “Zondig niet meer.” We moeten er wel van leren. Toen Abraham ook terug kwam, tussen Bethel en Ai, waar hij opeens weer zijn oude altaar vond, besepte hij dat hij daar alleen de gemeenschap met God kon hebben, en daar moet mijn tent staan. Egypte kan me niets bieden. Hij besepte ook, dat hij moest blijven staan in het geloof, dat hij kostbare tijd verspeeld had, dat hij gezondigd had, en buiten de gemeenschap van God was geweest.

Als wij in ons leven terugzien dan moeten wij vaak bekennen, dat we kostbare tijd, in relatie met God voorbij hebben zien gaan. Totdat het moment daar was en we ons weer keerden tot God. Dan staat er: “En Abraham riep daar de Naam des Heren aan.” De wijzen en verstandigen in de Bijbel, leren altijd van de lessen des geloofs. Zij leren altijd van zo’n voorbeeld wat is opgeschreven over Abraham. Die leren ook van hun eigen strijd in hun leven, van wat ze meemaken. Want er is niemand die zomaar altijd blijft staan in het geloof, die mens ken ik niet en de Bijbel ook niet.

Wij vallen allemaal in vele verleidingen. Maar de dwaas, zoals Lot, die denkt dat hij toch wel zal slagen in de wereld. Lot heeft ongetwijfeld gedacht, toen hij naar Sodom trok, dat hij dat kwade van Sodom, wel de baas kon blijven. Maar het werd zijn ondergang. Hij had niets geleerd van Abrahams les in Egypte, het werd uiteindelijk zijn val. Laten we er niet te licht over denken, over die geloofsbeproevingen in ons leven, laten we ervan leren.

Het is voor ons een aanschouwelijke les in Gods genade, in Gods leiding in ons leven. De vraag die we ons moeten stellen, is voor ons ieder persoonlijk: “Waar staat mijn tent op dit ogenblik. Staat die tent in Egypte of in Kanaän, staat die tent tussen Bethel en Ai, waar hij hoort, daar waar dat altaar staat? Of zijn we uit de gemeenschap van God geweken en bevinden we ons ergens anders?” Dan wordt het hoog tijd om terug te keren, want daar horen wij niet thuis. Gedenk dan Deut.8:2-3:

- ▲ “Gedenk dan heel de weg, waarop de Here, uw God, u deze veertig jaar in de woestijn heeft geleid, om u te verootmoedigen en u op de proef te stellen ten einde te weten, wat er in uw hart was: of gij al dan niet zijn geboden zoudt onderhouden. 3 Ja, Hij verootmoedigde u, deed u honger lijden en gaf u het manna te eten, dat gij niet kentet en dat ook uw vaders niet gekend hadden, om u te doen weten, dat de mens niet alleen van brood leeft, maar dat de mens leeft van alles wat uit de mond des Heren uitgaat.”

Deze studie is door Wieb Rodenhuis overgenomen van een Bijbelstudie van wijlen broeder Denijs van Zuijlekom.